

אלנוּת קדשָׁן

בין א' אייר, "הא יומא דקא גירוטי" של הקמת המדרינה, ובין כ' אייר, יום שחזור ירושלים המקודשת מכל הארץ ישראל, אנו מתעלמים בדרותם מיום ליום, בכ' אייר וכינו להשלמת העובדה שהחלה בה א' אייר, וה' אייר נר תעולן, נסיגת ונתקדש עלי'ו' כ' אייר.

"נחתה בחסודך עם זו גאלת". ריבונישל'עלים נחה אוחנו בחסודו, מהזאהות בלבשו ועד להקמת המדינה, בחסודו – הלו היישוב ונכנה, הילך ונתענץ. מתחיך רך הגענו ל"עם זו גאלת". "אזור ישראל בגבורה"⁵ הפיח אומץ ומיסטיות נפש בקרוב לראשי האיזיבור להכריז כי כמה מדיניות ישראל, ובקבוק לוחמי ישואלי, שמטרו נפשם על קידוש השם וארצו להתגבר על כל הקמים עלייו. גבורה זו היא שורש לכל הניטים והגופלאות.

הרבנות ומקומות המקדש. **במלחת ששתהדיימים,** מוסכם הסיבות היבא אותו למדרגה עליונה יותר: "זהלת בעונ אל גודש". ריבונו של עולם ניחל אותו בעו גוזל ותעאוותה ומוחך קרבן ל"גודה קדוש", **הרבנית ומקומות המקדש.**

במדרש (רכ"ג, ג, שם קרא אולו "שלט",
שנאריך יפלט זוק מלך שלט).
אברהם קרא אותו "יזהו", שנאמר ביראי
אברהם שם חיקם הראה הא"ז, עזקה
הקב"ה שא קראו אליו יזהה בשם טקוה
אותו אבראהם, שם אודס ציון מתרעם, ואט
קראו אליו אותו שלט, אברהם אומן ציון
טהרעין, אלל רוריך קרוו אותו "ירושלט"
כבר שנקרא שיניאו, תיאו, שלט, ירושלטין,
 והען, ודס היה בדור המוביל, והיה בתפקיד
 זו וונס כל גבוראים שם כובחים, והעיז
 היה לתקין הparmת הפעטלות שמהה היו
מושתלים, שייחשחיתת כל בשדר דרכו (יעל ג'
 ט, יט) וימלאו הארץ כהה" (עמ, פסק יט, וכלה').
 ליטמאו היה לתקין המורה והנוכחות בבל המן
 זה מורה "שלט", שואה מורה שכיל המן
 האישיות הזאת אמת חזון, ועל זאת אמר
 מאכיר האגדה הגוזל, וכל אויר נזר נזרויר,
 מושפע ומשפעו זו לה, וכולם טאחו נשא'ם
 קיטין אין האגושים גזוחין, ומטעם מוסריהם
 החופליך מארד כמכה, ודרל כל זכי הטעש
 והווערעה עצמהו, וחקר בלבול צי' יש כהן
 מסחין על הכל, ואל טר השענות להכלהבם
 לאומנות האבא-האי, ושותם היל' כבודם
 כי יזהה", שאמור (כסטרוי) [במזרוש] ממי'
 מה, (ט) כי צודם מברך, וזה אבראהם, שברך

אומנו ווּתְרַבָּנוּ

זהכרנו את אותו יום רביעי. אך לא הצליח לטעת את אותו יום רביעי בא' אליל' יה' בשם הר' הורשיך והרב גורו, לשליחת הבשורות; מכיוון הרוגאות מראד, מתנשגן. התפללו מונה בהלוי וויקורי. ואחריך הגיעו הזרעה טליתונית מהרב גורו, ואגלו בבית אין שלמה' או יש' סקוק, אבל לא ערכם מושרים והרעות דרכ' השכיניות. אס' נ' מ' ש' ח' ו' ג' שהוא רוזה שאדע שטתקרבין, עלי' מאנזיט'ן בלבביה ווקפלר הולמים אל החולל, ואשאכטן לנטו'ם שם. כאשר ואגי' הנוגה שאלאו אוחו: איז' זונסטהן? אמר לי: כל השערים פוחזוק לפני. הוא הביאו אות' בלא' של האבא'ן. נגענו ונגענו. שאלתי אותו: לאן ובאי' איז' זונסטהן? והוא אמר לי: אונט' בהר' קרבון'ן מלטה'. אכן ממעבר היה דורך שער האוריית' או אריאפער היה לשת בדורן אחריה, לכן, בקיטו אוט' דורך המעבר והו' היה רון שם חברות'ן של בחרות'. ערך חברות'ן גדולות'ן של אוש', צבא'ן של'ן מכל צד, וגאי' שממע' קול אונעך אלי' הר' צבי' הירוזה'ה זה היה רון פורו. והוא עוד על למדיד'ה'ה'ם, מחנה גדול של אשיש' נ'צ'ן, תלמיד'ה'ה'ם: גונע'ן לכתול, רקרין, יענער, הרטיגשן, הרטבקן והרטשען עם החווילם. אין צו'ן טס'ר על האותות, הדקדוקות והקסאות של מן היב' וזראשי'ה'ל'יא, שהלך בגבורה בראש האבא', בראש הוכבושים עם שמי' פ'ל' נאך. האמ' אוט' יוצ'עס מה' הו' עני' כל' השען שאל'ן? פדר תורה לען' ופדר קעטן' ואחריכן היה אמר לי: ג'מרן את חכינו'ה'ן בכותל, עשינו'ן אונ' הול' להברון. קאנזין, נבְּצָעִין, פרחורי, לא' טולמי' להובין. ור' יומיש' עילטן' מה פשר הדבר?! והוא הולך לחברון עם שע' כל' הנשען, ספר תורתה הקאנ'ן עם השופר דער'ן.

למחות בזוחרים הודיעו לי: ה'rob גורן מזא באית של. ח'orthnu זורב דוד כהן²,
ך' היה המעשה. "אל פטן מל' שירה כי... אן און מספקים להזהר". איך אפשר,
ריבונ-של-עלם, לא לדאות את זה והוא אונס לא להחמל אל אמונה, איך אפשר לא לחתמ אל
בחודת קורש, מטה שר'וינר-של-עלם עעה וועשה וועשה איזונע, כלפי כל תעלום צולן, כלפי
כל גוונט בעליך וגלוי ר' האמאונין ר' וללא מאונין.

1982-1983

132 ieff

בשידותם והם נאמרו: "נחיית בחסוך" עם גן גאלת נחלה בענין אל נה קרשן" (שם פ', יט). וכברנו האבי יהושע זצ"ל היה מבקר שכוחהילת הפסוק - "נחיית בחסוך" עם גן גאלת" - עזירין לא מבהיר ממה הכוון של הכהונה האלאית; וויק' בהמשך, בשלב מתקדמת יותר, מבהיר ש"הלהת בעון אל נה קרשן" מבהיר, שאין זו בתויה גאללה ממענים בלבד, אלא יציאת ממענים אל ירושלים. ממשות היניהול אל יעה קדרשי' היא: "משמעותו נושא זה באשנוי המלך דוידיו" (שער השיעורים א, ז), ומה חומר המלך? "הזהר הטוב הזה וההלך" (ורביס ג, כה) - ירושלים והמקדש. ביזור זה הוא הקומה הנוטפת לנכנית בחיליכי האגואלה. ככל שנעטנו ונכון את הקומה הזאת כך ותחברו לנו ממשמעו של כל ההליך הנගואר מהמחילהו, הקב"ה פורס את הגאולה ט, וממושע אותה בשלבים, ואונטו צדיקים להקשיב לשלבים אלה ולהיטיח אליהם. בכל שלב ושלב הקב"ה מקובלן אין, מודם את מרגעת חיינו, ומתןך כך אמו

משתיכים יונטו ויזוּטו אל חזרות החאים.

כמו ישראל בפסחות, אדם, בן הפטל בעולם, הארץ.

חסון ופיקוח בכו"ח-האיגנרים לאלהי, מפיקיך הוא את עמךתו בקב"ל ביפוי מערכות הזרות וקורותיהם, בקב"ל תמהורות ונשביים, התחלחות והנעועים, ובאים צלי אל"ז ונירין. – א אשר הוא בתוכם ואפס. ו גם אם כלון תרבקן מכפה את פראהו, גם אם אמותה תערק השולטים מעל צבאי, ועקבות הטעמון, נאיפלוות את זהרו, גם אם בסבבי מבואות אפלים ומקפאים נסחר והוא מעין רואים, וגם אם נדרך ונלחץ הוא מתגרת יד שכני תמיוקים אותו מפל צה, להטיג את גבולי, ליבאדו ולבלו עת נחלתו, – פחולMISS' צור נאכ' והוא על משונרתו, מבל' מוש ומבלי נגבים בקרבו ואנו העוני, תפמים ונאדר בען עציזות, העונגה לה בעל עיאק פקיזא גם בעד כל אלה וגם על-ז'י באל-ה. כי שיריד חממדת הקשת הזה, קדרש משכני עליון², ובמפלאות סגולת קיומו ואות עד הוא למאורעות עולם ולקורות-דורות של אלפי שענות קברות נזירים. כ"עד" הלאומם³ עזמד הוא על גביהם ומעד הוא עלייהם על גלגוליהם מהלבי תינעם, על מקורות ורמי רוחותיהם ועל מזאות נתיבות פעליהם, ומעד הוא בם – בוכות קיס תייחם, בערך תכון רוחותיהם ובמעמוד בה בעילדם.

ארכונט ללבנות וויש ללבנות. יש לבות-ארם וויש לבות-ארכנים.
ארכנים וויש ארכנים. יש ארכני דמה וויש ארכנים – ללבנות.

במו יישָׂרָאֵל "לְבַנְּמִמְוֹתֶיךָ", לְהָאָרֶץ, בְּנַחֲרֵךְ – לְבַנְּמִמְוֹתֶיךָ⁵ ! לְבַנְּמִמְוֹתֶיךָ⁶ ! וּמִכֶּל כְּנֻסָּות וְאָרֶץ, וּמִכֶּל כְּנֻסּוֹת הָעוֹלָם, גַּם מִכֶּל
פְּרִזְבָּזָת הָגָלָה, וּמִרְמָתָן וּמִלְוָת שְׁפָעָות קְרַבָּזָה שְׁבָלָבָן⁷ ! דָּרָה בְּקִדְוּשָׁתְּרָאֵל
שֶׁל הָאָרֶץ, זָנָךְ תְּעִיר הַמִּזְבֵּחַ וְנָרָךְ נְבִיטַת תְּהָאָ. וּכְן הַאֲבָנִים הָאָלָה, שָׁאָרִית
פְּלִיטָה וְרִיגְעָנוֹת, שְׁלָמָן לְנוּ בְּקִדְשָׁם אַרְעָלָם שְׁדָמָמִים⁸, כִּי "שְׁכִינָה
לֹא זוּה טְעוּלָם מִכֶּל מַעֲרָבָה"⁹, וְרַתְּ אַלְמָנָה חַיִם קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, כְּמַשְׁכִּין שָׁמוֹן
שָׁם, לְעַלְמָם מִרְחָף הוּא עֲלֵינוּם וּמִתָּהָא אָוֹתָם בְּחִבְיוֹן-עָזָן בְּכָל מִעֲבהָ עַרְמוֹת
אַשְׁר רַכְבָּנוּ הַרְבָּס – הַאֲבָנִים הָאָלָה לְבִכּוֹת הַם לְנוּ

כפי דagaraת השלגיה, מתייה ותקדושה, שכינת אלקיים חיים וכל עולם, אלא
ישראל וגואלו, אינה מיטולחת¹⁴ לאגדיי מפקודים משלגנה זה גם במצב גורבן,
וגם במצב הצלות, גם בכל תורתה קאות רשותן, נבלילותות וונדריטות, לפיו
עד כפצבים ווונטגיים יתנונים, המרומים או המראים, בהמשך נסיגון האלקי
קואנדורות ימוכובם, זאת אטורוגים הוא, והשכינה אשר "מעולם לא זהה
מןTEL קצרכי" – ובכל מקום שאליל ישראלי שכינה עאלם¹⁵. וחווים
ונגומשיים, בחוץ לערש חינניות, נימי האנדים-הקלבות נאה, ובנסת ישראל,
ה"ז"תראפתק על דוחה"¹⁶ באשר יורחת היא כי גם בכל הארץ והמורדות הלא
היא – "בini שכינה ילוין"¹⁷, – ידעת היא, כי "תבהה וה עמוד אחר כתלבנו"¹⁸.

ויז'ועת הוא, כי בחגיגת ה'היא מגלותה, לשוב לאָרְצַ-יִהְיָה ולמקומ לבקה
המכוון קדשה, באינו נפקש של פאר נכחות בין ג'קוזת-תולב ובין אברני וטאובן,
או ה'הלא גם השכינה מצא מקלטה, ותחזור ותקבע בכל עז פארה בית תייר,
לחיות ולגאל עמים ועמלים. יישיב לא נאמד פיראמ ושב וכפץ¹⁹, ומגאה
טמתוכנות ועבותה ומכינה היא לתשעת גוי ואלמי בגאלומ-טלון

תְּמִימָנָה קַדְמָה

ר' בון צ'יל היה אמריך שכאשר הוא מפגין לדי' הכהן
הוא מרגיש שהוא מגזע במרוכז העולם, בזומו של
עולם, ובפשע עם נשמת הכל, עם עשותו והיטותו;
האותה לדורותיו, והוא יוניש שהוא מנצח בעקבות חכמי
סֵגונת בענלוּל. מצד אחד – היה אedor שעוזר מרים מרים
טהורה טהורה כל הקטנות מכל האנטזמים וכל
החושנות והפעשים שמלאים את החווים.
הוֹרְמָמוֹת של הטהרות מכל הקטנות כמו בעקבות
/ יחד עם ר' בון צ'יל מרגיש אותו, שעוזר מרבבם היכי בבה
בעיסות ומשקיף פְּבָא על כל המהולם, על כל
הוֹסְטוּרִיה, על כל המציגות, לעילו ולעילו. וזה
דadgeשה של אודם גובלידי' הכותל ...

6. ירושלים כולה מקדש

ירשלים היא עיר הבירה שלן, עיר הבירה של נצץ ישראל¹⁶, עיר הבירה של חומת
כמבין בכל המדינות שבראץ, מופיעה לעילא ולעלילא העליונות של ירושלים.

דברים בטלים שניים חשובים ואינם משנים דבר. כמובן, כל תקפה של ירושלים היא בכך שהיא מרכז המדינה שלנו, ועל ירושלים זאת שהוא בירת המדינה שלנו, יש גדרה מיוחדת של הרומב'ם. במקומות אחדים הוא מגיר לחלק את עליונותה של ירושלים: "ירושלים היא מקודש". את הביטוי מדינה ומقدس, חופט הרומב'ם תפיסת כואת שירושלים היא מقدس". ירושלים היא בירת המלוכה, בירת המדינה, והיא מקדש, והוא כולה ביתמקדש. כמובן, יש מדרגות בבית המקדש, והם נקודות מצטרפות.

באמר דבר פשוט יותר, אנו נהנים להלכה ממנה קדומים בסדר התפילה ליפיל נטילת אפיקים רק במקומות שיש ספר תורה. דין זה המוכר בשולחן ערוך, במשנה ברורה ובשאר מפרשים נזכר בכל ארץישראל¹⁶. אך הנה מקורת דעתם, שבירושלים אין צורן בספר תורה¹⁷. וכך נתקע שירושלים היה מלאם ונטילת אפיקים. ירושלים כולה מקדש ונולדה ספר תורה. כל שטח ירושלים – ארון הקודש, כל שטחה של ירושלים – מקדש.

4. יש יחס מיוחד לירושלים, היא מלכות, היא מקדש והוא ארון ר' בגדרא, ירושלים נקראה שמו של הkowski"ב והו"ה, "שם העיר מיום ר' שמה"⁴, ירושלים היא מלכותית-תורנית והיא עצם אלהות.

מגעים ממשנה לשנה ואפליו מיזים ליטם, וצריך להזכיר את ההגיגיות הזאת. צריך מופיע לפחות לתהבון בחגיגות זאת, באשור והוה ובוכות הוואת, וגענו לפחות הזה של שלמות: עירלה בעור אל נה קרשנ"י. הגענו לזה שהשתחררנו, התהינו, והתרბכנו במצוות הפלוטית, הצבאית, הממלכתית, הכליל'ישראלי, הציבורית והחוירית של ירושלים. ככל שאנו נדבקים בחזונות האלוהיות הירושלמיות, יותר ויותר, מתגלה לנו שקיות התורה של תורה ארץ-ישראל, ולימוד המצוות התהווית בארץ; אין זה疔ים.

የኢትዮጵያ የፌዴራልና አዲስ

המחלל הפלגוני
שיטול לא זה שעה מחלת המערבי' (שותה רודה ב. ב.)
יום ליום היה לשנה תיבען-אנו. עם כל פישיה שלם עם המחלות
הכערבי', מיטיגאנט מוגזש מושך. מוחזק משוח אל מסתול
ומסתול אלין, שוכן מאייתן אל חוטן. מילון בקדש.
קדש מודת אלין, וחונת וויליטון וויליטון קדש לאני ושי'ירומון אן אלין
הקדש. חזיתן וויליטון, נינגן מפנס עם בגדים, וויליטון, וויליטון
חו מלון טאד, ענקת סאן על יד המחלט המוביל, באור השכינה
וונון ששל מהלום ולבד-הורן כריך וויליטון שען זאנן ודומס
אבענט גאנטן, בנגד צאנטן, זי' זומבר. אבל צוקת טאן יאנין בלבב
לבבות מפע. בל, המט, מטל החיק, שעס נויאן ומונטשן זום
חיזים לכל אבירות הנוגץ כו' משב אנטוביס האלן, אנת שטן לאנטוביס
מן מרכז. רוטס חיון, מיט הייען, וויליטון, וויליטון, וויליטון קויין, קוין
על ליטן, וויליטון מדרונות על הולט, כלל. אליין בלבבות עורך זאנטן
ישראל אל אשור עטמ פט, נפש עם האבינים, ואל אשר גאנט אונטן זומבר
סנומורוקטן, נקעה, וויליטון, און סנק שעבד זון מסודין, וויליטון
של שיטול קווון סן.

מארו שלם נוילו מודע. מונגלט נאנטן שאל לחט עליהם

25 בכל מה הינו יונטו, ושהה עבדה כזו של חנינות כל שוראליות, חוננות
וז, הא נשמה, שלא זה מוגול המעלמי, טויה הדבקה וקימת
ומכאן טנה מה החרשות אל כל היה. עיון באפין, שמות ויכין,
אלס שנחואן על פש ופְשָׁע, לאן דל מוקט לטענט את החניתות
הכל שריאת אלולות וחנות את מרטין.

לכ' הוא מרכז, מרכז החיים, משם יוצא
ומתפשט זרם חיים לכל אברי הגוף. כך חן
מש האברים האלה, אלה שכאן לפניו חן
מרכז. מרכז חיינו, בית חיינו. דרכן וਮתוכן
ג. מותמשים קווים, קוים של חיים, לכל
אלפי ריבות עמק בית ישראל, אל אשר
עמננו מה, נפש עם האברים, ואל אשר נגש
אותן ממרחיקים". והוסיף רבנו ואמר "לב זה
חיוניות. ושנה עובדה כזו של חיוניות כל
ישראל, חיוניות זו, היא השכינה שלא זזה
אל כל המערבי. קשורה ודבוקה וקיימות.
ומכאן ישנה גם התפרטות על כל יחיד
ז' יופח באפיו ונשנת חיים. ואדם שהוא
בעל נפש ורrob דעת, יש לו מקום לתפוס
ג. את החיוניות הכלל-ישראל האלקיות
הזהות ואת פרטיה" (מתוך חתורת הגואלת
ח' א عم' רטו).

טכני ותנאי